

ми, клѣтытъ ми парицы! охъ! скжшоцѣни-
ны ми пріятелки! кой хайдутинъ мя от-
дѣли отъ васъ? Изгубихъ вы, любезны
жълтички! съ васъ заедно отидоха, ахъ,
утѣшеніето ми, надеждытъ ми, радостъ-
та ми, самата ми подпорка! Всичко ся
свърши вече за мене; свършихъ азъ съ
свѣтътътъ. Безъ парицытъ ми, животътъ
вече за мене не е животъ. Свършихъ! не
мога вече! умирамъ! умрѣхъ! азъ съмъ
вече въ тъмныйтъ гробъ! Нѣма ли нѣкой
да мя дигне изъ мъртвытъ! да ми даде
парицытъ, или да ми каже кой ги е зелъ?
Охъ! какво казвате? Нѣма никой тука.
Който ми стори това зло, той трѣба да е
чакалъ сгодно время, и за такова намѣ-
рилъ времето, въ което приказвахъ на рас-
пустнатытъ си сынъ. Охъ, клѣтыйтъ! да
нзлѣза отъ тука! да ида да трѣся правда, да
туря да испытатъ всичката ми кжща: слу-
гнята, слугитѣ, сынъ, дъщеря, па и самъ
мене.— Я виждь колко души сж събраны!
когото и да погледна, той ми ся вижда
съмнителенъ. Всякій единъ ми ся мѣрка
предъ очатѣ като разбойникъ, всякій единъ
е мойтъ крадецъ. Е? за кого приказвате
тамъ? за оногози ли, който мя оголи? А!
тука горѣ ся чуе нѣщо като грѣмежъ!
да не бы да е тамъ крадецътъ ми? за
Бога! който знае нѣщо за тозъ крадецъ,